

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ได้รับการสถาปนาขึ้นเมื่อวันที่ 2 ธันวาคม ค.ศ 1975 ยึดหลักการปกครองตามกฎหมายรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ซึ่งบัญญัติไว้ว่า รัฐแห่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เป็นรัฐแห่งประชาธิปไตย ประชาชน อำนาจทั้งหมดเป็นของประชาชนโดยประชาชน และเพื่อผลประโยชน์ของประชาชน บรรดาเผ่า (รัฐธรรมนูญฉบับปรับปรุงใหม่ในวันที่ 6 พฤษภาคม 2003 : 1)

สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวเป็นประเทศที่ไม่มีเขตแดนติดกับทะเล มี ประชากร ทั้งหมดประมาณ 5.62 ล้านคน (เอกสารผลการสำรวจประชากร และที่อยู่อาศัยของ สาธารณรัฐ ประชาธิปไตยประชาชนลาว (สปป. ลาว). 2005 : 4) มีเนื้อที่ทั้งหมด 236,800 ตาราง กิโลเมตร มีชายแดนทางทิศตะวันออกติดกับเวียดนาม ทางทิศตะวันตกติดกับประเทศไทยและ พม่า ทางทิศเหนือติดกับประเทศจีน ทางทิศใต้ติดกับประเทศกัมพูชา ร้อยละ 77 ของประชากร อาศัยอยู่บนบก มีเพียง ร้อยละ 23 อาศัยอยู่ในตัวเมือง ความหนาแน่นของประชากรโดยเฉลี่ย 24 คนต่อตารางกิโลเมตร (รายงานการพัฒนา ทรัพยากรมนุษย์แห่งชาติ ฉบับที่ III – UNDP 2006 : 2)

สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวมีทั้งหมด 17 จังหวัด นครหลวงเวียงจันทน์ เป็น เมืองหลวงของประเทศ ตั้งอยู่ริมฝั่งแม่น้ำโขงซึ่งเป็นชายแดนส่วนใหญ่ระหว่างประเทศลาวและ ประเทศไทย (ผลการสำรวจประชากรและที่อยู่อาศัย ของ สปป. ลาว, 2005 : 18)

แผนพัฒนาเศรษฐกิจสังคม ครั้งที่ 6 (2006 - 2010) ทิศทางรวมของแผนงาน 5 ปี ครั้งที่ 6 ได้กำหนดให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงจากการพัฒนาที่ยังล่าช้าและไม่ทันสมัยไปสู่ การพัฒนาที่รวดเร็วและต่อเนื่องบนพื้นฐานกลไกเศรษฐกิจการตลาดที่มีการนำพาของรัฐไปสู่การ ระดมและนำใช้ทุกทรัพยากรที่มี โดยเฉพาะทรัพยากรภายในเพื่อนำมาใช้ให้ได้ผลสูงสุด ขอบเขต จุติรวมหลักได้แก่ ส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจไปพร้อม ๆ กับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้ กลายเป็นกลไกหลักในการพัฒนาเพิ่มประสิทธิภาพในการแข่งขัน เพิ่มประสิทธิภาพแรงงาน เพื่อ จัดตั้งปฏิบัติพันธะทางด้านเศรษฐกิจในเวทีสากลในขอบเขตของ ASEAN อย่างมีประสิทธิภาพผล และพันธะอื่น ๆ ของการร่วมมือสองฝ่าย และหลายฝ่ายรวมทั้งองค์การอนามัยโลก (WHO) และ เสริมสร้างความเข้มแข็งให้แก่การเชื่อมต่อระหว่างการค้าทางเศรษฐกิจ และการพัฒนาสังคม รวมทั้งการแก้ไขปัญหาสังคม เช่น ความทุกข์ยาก ปากฎการณ์ต่าง ๆ ในสังคมการรักษา สภาพแวดล้อม และการรักษาเสถียรภาพทางสังคม การเมือง ตัวชี้วัด และเป้าหมายของแผนการ

พัฒนาได้กำหนดให้สอดคล้องกับเป้าหมายของแผนพัฒนานาระยะยาว หรือแผนห้าสหัสวรรษ (Millennium Development Goals (MDGs))

การที่จะพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีคุณภาพเพื่อเป็นปัจจัยในการพัฒนาประเทศนั้น กระบวนการหนึ่ง ที่ถือว่าสำคัญเป็นอย่างมากก็คือการศึกษา เพราะการศึกษาช่วยให้เกิดการพัฒนาศักยภาพของทรัพยากรมนุษย์ทุกด้าน ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ สังคมและสติปัญญา อย่างไรก็ตาม ระบบการพัฒนา ทรัพยากรมนุษย์ใน สปป. ลาว ยังเป็นไปอย่างช้า ๆ และไม่นำหน้ากระบวนการพัฒนาอื่น ๆ จากบทสรุปการประเมินสภาพการจัดตั้งปฏิบัติแผนพัฒนาเศรษฐกิจ - สังคม 5 ปี ครั้งที่ V (2001 - 2005) เกี่ยวกับแผนงานการศึกษาพบว่า อัตราการเรียนซ้ำชั้น การละทิ้งการเรียน (ออกโรงเรียน กลางภาคเรียน) ยังอยู่ในระดับสูง และมีแนวโน้มที่จะสูงขึ้นในปี ค.ศ. 2005 พบว่า อัตราการละทิ้งการเรียนในชั้นประถมศึกษามีร้อยละ 8.9 ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมีร้อยละ 7.2 และชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีร้อยละ 3.2 อัตราการเรียนซ้ำชั้นในชั้นประถมศึกษา โดยเฉพาะชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีถึงร้อยละ 34.1 คุณภาพการศึกษาของนักเรียน ที่จบออกมายังต่ำไม่ได้ตามเกณฑ์มาตรฐานและเงื่อนไขความต้องการของตลาดแรงงาน เป็นสาเหตุให้มีแรงงานจำนวนหนึ่งต้องไปทำงานในตำแหน่งหน้าที่ที่ไม่ตรงกับสาขาวิชาที่เรียนมา เกี่ยวกับหน่วยงานการลดความไม่รู้หนังสือ พบว่าหน่วยงานยังไม่มีแผนยุทธศาสตร์และบทบาทละเอียดในการปฏิบัติงาน ฉะนั้นจึงทำให้มีประชากรจำนวนมากที่ยังไม่รู้หนังสือ อัตราการรู้หนังสือของพลเมืองลาวทั้งหมดมีเพียง 45.2% เป็นชาย 53.7% และเป็นหญิง 36.3% อัตราการรู้หนังสือในผู้ใหญ่ อายุ 15 ปีขึ้นไปมี 73% และอายุ 15-40 ปีมี 78.6%

ปัญหาครูไม่เพียงพอ และไม่ได้มาตรฐานก็เป็นปัญหาเรื้อรังมาหลายปี และยังไม่มีความมาตรการแก้ไขที่มีประสิทธิภาพมาถึงปี 2005 จำนวนครูอาจารย์ที่ไม่ได้ผ่านโรงเรียนอบรมครู มีประมาณ 19% การปฏิบัตินโยบายและการคุ้มครองครูอาจารย์ยังทำไม่ได้ดีเท่าที่ควร การส่งเสริมการยกระดับความรู้ความสามารถของครูอาจารย์ยังไม่ทั่วถึง และไม่ต่อเนื่อง อัตราเงินเดือนของครูยังต่ำและการเบิกจ่ายยังล่าช้า จำนวนห้องเรียนไม่เพียงพอที่จะรองรับ จำนวนนักเรียนที่เพิ่มขึ้น อัตราส่วนนักเรียนต่อห้องมีประมาณ 70-80 คน ดังนั้นทำให้ต้องได้ มีการแบ่งเวลาเรียนระหว่างนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น และนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

การผลิตพนักงาน กรรมกร และนายช่างที่มีฝีมือ ยังไม่สามารถตอบสนองได้ตามความต้องการของสังคมและตลาดแรงงาน การพัฒนาการศึกษาอยู่เขตห่างไกลเขตชนเผ่าและเขตชาวเขา ยังล่าช้าหลังวัสดุอุปกรณ์ที่สนับสนุนให้แก่การศึกษายังขาดแคลน เช่น ตำราเรียน อุปกรณ์การเรียน การสอนยังมีไม่เพียงพอกับความต้องการ อัตราส่วนของโรงเรียนที่มีอุปกรณ์การศึกษาคาบถ้วนตามมาตรฐานที่รัฐบาลกำหนดยังมีในระดับต่ำ ด้านงบประมาณที่อนุมัติให้แก่การศึกษายังมีจำกัด และไม่ต่อเนื่อง งบประมาณที่ได้รับต่อปีมากที่สุดมีเพียง 10% ของงบประมาณรายจ่ายทั้งหมด

ส่วนที่เหลือประมาณ 80 % เป็นงบประมาณจากการช่วยเหลือของต่างประเทศในขณะเดียวกัน พบว่าการระดมทุนเพื่อศึกษานับวันยิ่งพบความยุ่งยากเกี่ยวกับปัญหาหนี้ สถานแห่งชาติได้ตกลงอนุมัติให้รัฐบาลเพิ่มงบประมาณให้แก่งานการศึกษาเป็นปีละ 12 % ของรายจ่ายประจำปี แต่ปัจจุบันนโยบายนี้ยังไม่ทันได้เริ่มนำไปปฏิบัติ (แผนพัฒนาเศรษฐกิจสังคม 5 ปี ครั้งที่ VI (2006 - 2010) : 52 - 53)

จะเห็นได้ว่าการพัฒนาการศึกษาของลาวยังพบปัญหาหลายด้าน ซึ่งปัญหาดังกล่าว มีสาเหตุมาจากหลายประการ เช่น

1. สภาพเศรษฐกิจของพนักงาน และประชาชนไม่ดี
2. ที่ตั้งภูมิภาคนาของประชาชนโดยเฉพาะในเขตชนบทยังไม่มั่นคง ประชาชนอยู่แบบกระจัดกระจายและมีการโยกย้ายไปมาทำให้เด็กไม่มีโอกาสเข้าโรงเรียนเป็นปกติ
3. การสนับสนุนทุนในการศึกษายังไม่เพียงพอกับความต้องการและพบความยุ่งยากในการบริหารนำใช้ทุนดังกล่าว
4. การร่วมมือในการศึกษาในชั้นโรงเรียนกับการศึกษาในครอบครัวและสังคมยังทำไม่ได้ดีนัก พ่อแม่ผู้ปกครองของเด็กจำนวนหนึ่งยังไม่เห็นความสำคัญของการศึกษา
5. ระเบียบการและนโยบายเกี่ยวกับการศึกษาที่รัฐกำหนดยังไม่ทัน ได้ถูกจัดตั้งปฏิบัติเท่าที่ควร
6. สภาพแวดล้อมทางสังคมไม่เอื้ออำนวยให้ผู้สอนและผู้เรียน
7. ความรู้ความสามารถของพนักงานศึกษา ครูอาจารย์จำนวนหนึ่งยังมีจำกัด จำนวนครูไม่เพียงพอ ความรับผิดชอบหน้าที่ยังไม่สูง แบบแผนวิธีการทำงาน รวมทั้งวิธีการถ่ายทอด ความรู้ของครูยังเป็นไปตามความเคยชินแบบดั้งเดิม
8. ครู และพนักงานได้รับเงินเดือนไม่เป็นปกติ และล่าช้า

ปัญหาการหนีเรียนก็เป็นปัญหาสำคัญประการหนึ่งที่มีผลกระทบต่อระบบในสังคม และจะเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ซึ่งเป็นปัจจัยในการพัฒนาประเทศในทุกด้าน เพราะการหนีเรียนย่อมก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ มากมาย (บทสรุปการปฏิบัติแผนพัฒนาการศึกษา , 2006 : 27)

เขวงศักดิ์ สิ้นสูงสุต (2539 : 3) ได้กล่าวถึง ความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการหนีเรียน ของนักเรียน ไว้หลายประการคือ

1. ความสูญเสียทางเศรษฐกิจ เนื่องจากนักเรียนนำเงินค่าใช้จ่ายที่ผู้ปกครองให้มาใช้ในการศึกษาไปใช้ในทางอื่นไม่ตรงกับวัตถุประสงค์ของผู้ปกครอง
2. ความเสียหายทางสังคม การหนีเรียนเป็นความประพฤติที่ไม่เหมาะสมกับสภาพของ

นักเรียน เป็นการละเมิดกฎระเบียบของโรงเรียน ซึ่งเป็นการสร้างนิสัยที่ไม่ดีให้แก่เด็กและ เยาวชน และมักจะเป็นอุปนิสัยพื้นฐานในการไม่เคารพต่อระเบียบ และกฎหมายของบ้านเมือง

3. สูญเสียโอกาสทางการศึกษาหาความรู้ในวัยอันสมควรที่จะศึกษาเล่าเรียน

4. ความเสียหายด้านความประพฤติต่อเนื่อง ในขณะที่หนีเรียน เด็กนักเรียนหนีเรียนส่วนมากจะไปประพฤติตนไม่สมควรในลักษณะอื่น ๆ อีกด้วย เช่น หนีเรียนไปเล่นสนุกเกอร์ ซึ่งจะสร้างนิสัยติดการพนันตามมา เพราะการเล่นสนุกเกอร์มักจะมีการพนันแอบแฝงอยู่เสมอ การหนีเรียนไปดูภาพยนตร์ในลักษณะเป็นคู่หนุ่มสาว นอกจากนั้นมักจะมี ความประพฤติที่เสื่อมเสียอื่น ๆ ตามมา เช่น การสูบบุหรี่หรือมั่วสุมก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญ เป็นต้น

นอกจากนี้ผู้วิจัยเห็นว่ายังมีความสูญเสียทางด้านอื่น ๆ อีก เช่น การหนีเรียนมีผลกระทบโดยตรงต่อผลการเรียนของนักเรียน เพราะการขาดเรียนบ่อย ๆ จะทำให้เด็กเรียนไม่ทันเพื่อน และทำที่สุดเมื่อเรียนไม่ทันเพื่อนเด็กก็ไม่อยากมาโรงเรียน นอกจากนี้ยังมีความสูญเสียทางด้านจิตใจของครอบครัวและผู้เกี่ยวข้อง เนื่องจากปรากฏว่าเด็กนักเรียนที่หนีเรียนแล้วมีพฤติกรรมต่อเนื่องออกไปคือกลับบ้านช้ากว่าปกติทำให้ครอบครัวและผู้ที่เกี่ยวข้องเกิดความห่วงใย เกิดความวิตกกังวล เกิดผลกระทบทางด้านจิตใจ และเกิดความสูญเสียด้านอื่น ๆ ตามมาอีกมากมาย

ปัญหาเด็กหนีเรียนถ้าไม่ได้รับการเอาใจใส่ที่ถูกต้องอาจทำให้ปัญหาลุกลามใหญ่โตและก่อให้เกิดผลเสียหายตามมาอย่างมากมาย ดังนั้นฝ่ายที่เกี่ยวข้องจะต้องดำเนินการแก้ไข นอกจากปัญหาต่าง ๆ แล้วสิ่งที่สำคัญยิ่งคือ การเรียน การศึกษาซึ่งแท้จริงแล้วในช่วงเวลาเหล่านั้นควรเป็นช่วงเวลาที่เด็กจะได้รับการพัฒนาศักยภาพทางความคิด ทักษะความสามารถเพื่อพัฒนาตน และเป็นทรัพยากรในการพัฒนาชาติต่อไป แต่หากช่วงเวลาเหล่านั้นถูกนำไปใช้เกี่ยวกับการเที่ยวเตร่ มั่วสุมตามแหล่งอบายมุขอันจะชักนำเข้าสู่ปัญหาที่กระทบต่อสังคมส่วนรวม ดังที่ได้กล่าวมาแล้วนั้นก็นับว่าเป็นสิ่งที่น่าห่วงอย่างมากทีเดียวว่าอนาคตของประเทศชาติของเราจะเดินและมีทิศทางไปทางใดและอย่างไร ในเมื่อประชาชนของประเทศซึ่งจะเป็นกำลังในการพัฒนาประเทศในด้านต่างๆ เติบโตมาโดยไม่มีคุณภาพ และขาดคุณธรรม ขาดความรู้ และไม่ปฏิบัติตามระเบียบกฎหมายบ้านเมือง ตลอดจนบรรทัดฐานของสังคมในโรงเรียนซึ่งเป็นสถานที่อบรมนิสัยของนักเรียนแต่กลับคุมครองนักเรียนไม่ได้

อย่างไรก็ตาม การป้องกันและแก้ปัญหาดังกล่าว ควรจะเป็นหน้าที่ของทุกคนและทุกฝ่าย ที่มีหน้าที่รับผิดชอบต่อเด็กและเยาวชนตลอดจน พ่อแม่ ผู้ปกครอง และสิ่งหนึ่งที่จะช่วยให้การป้องกันแก้ไขปัญหาคือผลดีก็คือผู้ใหญ่ที่เกี่ยวข้องจะต้องรับรู้ปัญหาและสาเหตุแห่งปัญหา ตลอดจนปัจจัยสิ่งแวดล้อมที่เป็นตัวเร้าหรือตัวกระตุ้นในการหนีเรียน อันเป็นแนวทางที่จะนำไปสู่แนวทางการแก้ไขปัญหาให้ถูกต้องเหมาะสม ถ้าเด็กนักเรียนระดับมัธยมศึกษาซึ่งมีอายุอยู่ในวัยรุ่นไม่ได้รับการแนะนำแนวทางที่ถูกต้อง เพราะว่าผู้ใหญ่ไม่เข้าใจถึงธรรมชาติหรือความต้องการที่แท้จริงของ

เขา นักเรียนวัยรุ่นนั้นก็มักจะเกิดความคับข้องใจ ความขัดแย้งทางอารมณ์หรือความคิด ซึ่งจะส่งผลให้เกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปจากปกติในที่สุดก็จะเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาสังคม

ดังที่กล่าวมาข้างต้น การหนีเรียนไม่เพียงแต่ส่งผลกระทบต่อสังคม ครอบครัว แต่ยังส่งผลกระทบต่อตัวเด็กเอง และรวมไปถึงครอบครัวของเด็ก ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจต้องการจะศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลต่อการหนีเรียนเพื่อจะเป็นข้อมูลสารสนเทศสำหรับผู้เกี่ยวข้องได้ใช้ในการป้องกันและแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการหนีเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตเทศบาล นครหลวงเวียงจันทน์
2. เพื่อศึกษาข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะในการป้องกันการหนีเรียน

สมมติฐานการวิจัย

ปัจจัยที่มีผลต่อการหนีเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษา ในเขตเทศบาลนครหลวงเวียงจันทน์ มีดังต่อไปนี้

- 1.1 เพศ
- 1.2 อายุ
- 1.3 ระดับชั้นที่ศึกษา
- 1.4 ระดับผลการเรียน
- 1.5 อาชีพของบิดา
- 1.6 อาชีพของมารดา
- 1.7 สถานภาพสมรส ของบิดา มารดา
- 1.8 เพื่อนสนิทที่คบอยู่
- 1.9 ความอบอุ่นในครอบครัว
- 1.10 ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครูและโรงเรียน
- 1.11 ความสัมพันธ์กับเพื่อน

ขอบเขตการวิจัย

ในการศึกษาครั้งนี้ศึกษาเฉพาะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตเทศบาลนครหลวงเวียงจันทน์ ซึ่งประกอบด้วย 4 อำเภอคือ อำเภอจันทะบุรี อำเภอสีสัตนาค อำเภอสีโคตบอง และอำเภอไชยเชษฐา ซึ่งรวมมีโรงเรียนมัธยมตอนต้น และตอน ปลายทั้งหมด 59 โรงเรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **นักเรียน** หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาในสถานศึกษาของรัฐ ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตเทศบาลนครหลวงเวียงจันทน์
2. **ระดับการศึกษา** หมายถึง จำนวนปีที่ได้เข้ารับการศึกษจนได้รับวุฒิทางการศึกษาสูงสุด ในที่นี้หมายถึงระดับการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
3. **ความอบอุ่นในครอบครัว** หมายถึง สภาพครอบครัวที่มีความรักความอบอุ่น มีความห่วงใยซึ่งกันและกันของสมาชิกในครอบครัว
4. **การหนีเรียน** หมายถึง พฤติกรรมของนักเรียนที่ออกจากบ้านหรือที่อยู่อาศัย เพื่อไปโรงเรียนแล้วไม่ไปโรงเรียน หรือไม่อยู่ในโรงเรียนขณะเวลาเรียนทุกกรณีเว้นแต่ ลา หรือป่วย หรือได้รับอนุญาตจากโรงเรียน
5. **กลุ่มเพื่อน** หมายถึง กลุ่มบุคคลที่อยู่ในวัยเดียวกันหรืออาจต่างวัย ทั้งเพศเดียวกันหรือต่างเพศ และมีเชื้อชาติสัญชาติเดียวกันหรือต่างเชื้อชาติสัญชาติมีการคบหาสมาคม เทียว ทำกิจกรรมร่วมกัน และมีพฤติกรรมคล้ายกัน ซึ่งส่งผลให้เด็กนักเรียนต้องการเข้าร่วมกลุ่มหรือ ร่วมกิจกรรมเมื่อหลบหนีการเรียน
6. **เขตเทศบาลนครหลวงเวียงจันทน์** หมายถึง เขตการปกครองหนึ่งที่อยู่ในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีทั้งหมด 4 อำเภอด้วยกัน คือ อำเภอจันทะบุรี อำเภอสีโคตบอง อำเภอสีสัตนาค และ อำเภอไชยเชษฐา

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานในการวางแผนแก้ไขและป้องกันปัญหาด้านเด็กและเยาวชน ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
2. ครู อาจารย์ พ่อ แม่ ผู้ปกครอง สถานศึกษา และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้รับความรู้ และทราบถึงปัญหาการหนีเรียน ปัจจัยซึ่งมีผลต่อการหนีเรียนของนักเรียนเพื่อหาแนวทาง หรือ มาตรการป้องกันแก้ไขร่วมกัน
3. ทราบถึงแนวทางกำหนดมาตรการและกลยุทธ์ในการป้องกัน และควบคุมการหนี เรียน ของนักเรียน และวิธีการปฏิบัติต่อนักเรียนให้เกิดความเหมาะสมตลอดจนเพื่อประสานงาน กับ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องและสถานศึกษาได้มีมาตรการในการปรับปรุงการเรียนการสอนให้ดีขึ้น

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY